

Eljegyzésünk

Mátészalkán hitmélyítő és evangelizációs konferenciára gyűlünk össze. Lelkipásztorok és egyszerű hívő emberek hirdették az igét a zsúfolásig megtelt templomban. Ekkor került sor a mi eljegyzésünkre is.

Előtte azonban leendő élettársam még szigorúan ragaszkodott ahhoz, hogy Szövetségünk vezetője, Szikszai Béni beleegyezését kérjük, hozzájárulása nélkül – állította – nem léphet rá az eljegyzés útjára. Megdöbbsentem, s nem is értettem, hogy ez a személyes döntés hogyan függhet egy közösségnek és vezetőjének beleegyezésétől? Azóta már tudom: ez a helyes út. Magunkban tévedhetünk, és az írás is azt mondja, hogy két vagy három tanú vallomására áll meg minden dolog. Sok házassági tragédia elkerülhető lett volna, ha Isten tanácsát az ő gyermekeinket is kikérték volna.

Levélben írtuk meg neki eljegyzési szándékunkat. Őszintén kiöntöttem bensőmet, még csak egypár nappal azelőtt történt meggondolatlanságomat és könnyelműségemet is. Semmi esélyem nem lehetett a kedvező válaszra. Nehéz napokat éltem át. Most már mindent félre kellett tennem, mint Jákobnak Jabbók révén. Hadd essem az Úrnak kezébe, nyögtem Dáviddal.

Pár nap múltán a telefonhoz hívnak. Levelünkre ott kapom meg a választ először:

– Igen, igen, igen!

Pár órával később egy kibontott távirattal a kezében megérkezik Paci is. Három igen a táviratban... Lesújtottan nézünk egymásra: lehet, hogy az áldás túl nagy is ahhoz, hogy elhordozzuk.

A már említett mátészalkai konferenciának első estéjén egy család otthonában vagyunk. Csupán hárman ülünk egy asztal mellett. Béni bácsi és mi ketten. Kezdődik az eljegyzés. Ez is olyan rendhagyó, mint az egész életünk. A légyzúgás is hallható a csendben. Vezetőnk jobb kezemet a markába helyezi, majd lelki leányának jobb kezével ugyanezt teszi. Így van együtt három pár kéz. Átható tekintetével rám néz, és azt kérdezi:

– Vállalod, szereted?

– Igen! – mondom határozottan.

A kérdések újból elhangzanak:

– Vállalja, szereti?

Válasz helyett egy mélyen lehajtott fej a felelet.

Akkor ott, a kezek szövetségében, mennyei kezességben imádkoztunk együtt. Olyan szegények voltunk, hogy eljegyzési gyűrűnk sem volt. Hónapokkal később kaptunk ajándékba édesapámtól egy régi divatú vastag lapot, két vékony aranykarikára épp elég.